

Присвячується всім пустунам,
особливо тим, що люблять забиратися
на мур навколо мого саду

Жили-були собі троє кошенят, а звали їх Пушинка,
Том Кошеня і Манюня.

У них була чудова м'якенька шерстка — справжні
маленькі шубки! І вони любили борюкатися на крильці
й гратися у пилюці.

Але одного дня до їхньої мами місіс Табіта Хап мали прийти гості на чай. Отож вона покликала дітей у дім, щоб вимити й одягти їх перед приходом вишуканого товариства.

Спочатку вона умила й витерла їм обличчя (це на малюнку Манюня).

Потім вичистила щіткою їхнє хутро (а це Пушинка). А після того розпушила їхні хвостики й вусики (а тут уже Том Кошеня). Том був страшенно вередливий і дряпався.

Місіс Табіта Хап одягла на Манюню й Пушинку чисті фартушки й платтячка з мережаними комірцями. А потім подіставала всілякі нарядні, але незручні одяжки з усіх скринь і комодів, аби гарно вбрати свого сина Томаса.

Том Кошеня був товстуном та ще й нівроку підріс, тож кілька гудзиків відлетіли відразу. Мама мусила попришивати їх назад.

Коли усі трое кошенят були готові, місіс Табіта не-
обачно відправила їх гуляти в садок, аби вони не зава-
жали їй готувати гарячі тости з маслом.

— Тільки ж дивіться не забрудніть свої платтячка,
дітки! Тепер мусите ходити на задніх лапках. І тримай-
теся подалі від бруднючої ями з жужелицею, і від Куроч-
ки Саллі, і від свинарника, і від Качок-О'Зерних!

Манюня і Пушинка пішли по садовій стежці невпев-
неним кроком. Зрештою вони наступили на свої фар-
тушки і гепнулися носами в траву.

Коли вони піднялися, на їхніх платтячках було по
кілька зелених плям!

— А давайте видряпаємося по купах каміння й уся-
демося на садовому мурі, — сказала Манюня.

Вони повдягали свої фартушки задом наперед, і полізли вгору — стриб-скок з каменя на камінь. Біле мереживо з плаття Манюні відірвалося й упало вниз на дорогу.

А Том Кошеня зовсім не міг стрибати, оскільки мусив ходити на задніх лапах та ще й у штанях. Він продирався вгору по камінню поступово, ламаючи стебла папороті й сіючи гудзики направо й наліво.

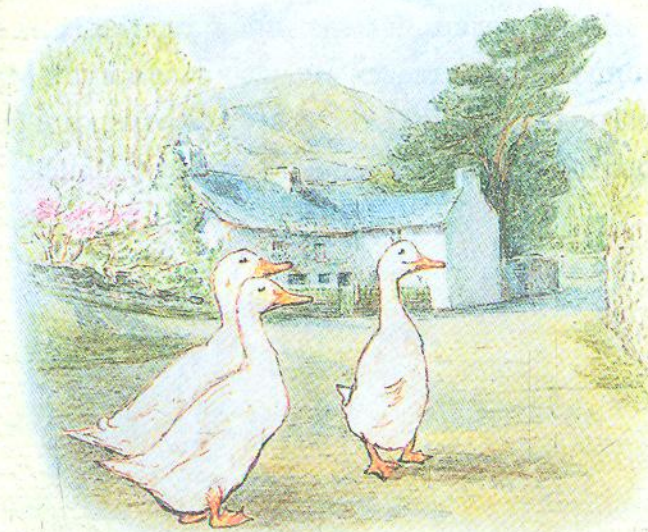
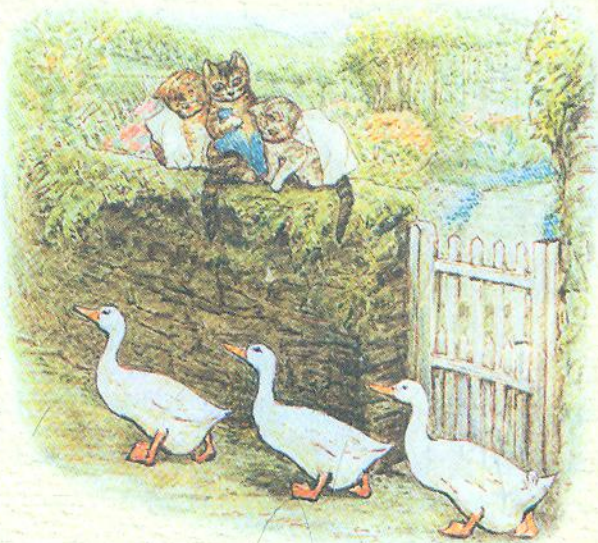
Том був геть змучений, коли нарешті вибрався на верх муру.

Манюня й Пушинка намагалися зібрати його докупи. Його капелюх злетів з голови, а гудзики повідривалися всі до решти.

Поки вони боролися з цими негараздами, знизу почувлося — чап-чап, чап-чалап! Це три Качки-О'Зерні йшли вгору крутою дорогою, крокуючи одна за одною качиним маршем — чап-чап, чап-чалап! чап-чап, чап-чалап!

Вони зупинилися, стоячи вервечкою, й утупилися поглядом у кошенят. Очиці в них були дуже маленькі і виглядали вони здивованими.

